

Kijk in
het "kot"
van de
architect

Uit voorzorg in
coronatijden schort
Check tot nader order
de gebruikelijke
woonreportages met

eigen fotografen op.
Als mooi alternatief
vonden we (interi-
eur)architecten bereid
om met hun eigen

beeldmateriaal te
laten zien hoe zij hun
visie en stijl tot leven
laten komen in hun
eigen "kot".

Puzzel in de diepte

Woonfiche

Wie? Harm Saanen (44) architect en leerkracht kunstonderwijs, Inge Clauwers (41) architect bij CLAUWERS & SIMON architectes en atelier-begeleider bij l'Université de Liège, en kinderen Juul (10) en Nell (5).

Wat? Renovatie herenhuis, bouwjaar 1933.

Waar? Luik.

Aankoop woning? 2007.

Renovatiejaar? 2018-19.

Oppervlakte? Perceeloppervlakte: 325 m², binnenoppervlakte: 255 m² (inclusief kantoorruimte)

Architect?

www.clauwerssimon.com

Dat was een logische stap, we verlangden allebei naar een grotere en boeiende stad." De twee jonge architecten volgden hun passie en vonden hun droomwoning in de charmante en historische Laveu-wijk.

Sparen is een goed begin

"Toen we het huis kochten, hadden we nog geen kinderen", zegt Inge. "En de aankoop was meteen een flinke hap uit ons budget. Veel schoot er niet over om te renoveren, dus gingen we eerst sparen. Ik ben nog steeds blij dat we toen de wijze beslissing hebben genomen om pas in een latere fase te verbouwen. Het zou te jammer zijn om een huis te verprutsen met een krap budget."

"We beseften dat er een zware verantwoordelijkheid op onze schouders lag", vervolgt Harm. "Dit pand straalt de grandeur van de jaren dertig uit en we wilden de sfeer graag laten doorleven. Uiteindelijk hebben we een tiental jaar gespaard en intussen nagedacht over onze renovatieplannen. Dat laatste lukt beter wanneer je de tijd neemt om er te wonen en het huis te leren kennen. Want wonen, dat lukte wel. Het huis was afgeleefd, maar wel bewoonbaar. De eerste jaren hadden we ons architectenkantoor op de gelijkvloerse verdieping, terwijl we boven woonden." "Als je het van de straatkant bekijkt, is dit het gelijkvloers", vult Inge aan. "Maar als je van hieruit naar de tuin kijkt, dan lijkt het alsof je hoger zit. Veel hoger zelfs. En dat is geen trompe-l'oeuil: onze tuin loopt af naar een dal."

In een herenhuis heb je wel vaker een aaneenschakeling van verdiepingen en tussen-niveaus. En aangezien deze woning tegen een helling is aangebouwd, verwacht je hier een puzzel in de hoogte. "De leefruimte ligt op het niveau van de straat", licht Inge toe. "Als je van datzelfde straatniveau uitgaat, zitten er twee verdiepingen ondergronds. Echt compleet verborgen. Maar vanuit de tuin bekeken bevinden beide verdiepingen zich gewoon bovengronds."

Van -2 tot +3

Ondertussen werd het architectenkantoor uitgebreid en verhuisde het naar verdieping 'min één'. Op 'min twee' zit een tuinberging. Voor de bewoners-architecten was het een must om elk niveau volledig te benutten. "Zo genieten we maximaal van de fijne indeling en ook van verschillende panorama's", stelt Inge. "Maar ook de signatuur van het huis wilden we graag bewaren." "Als je met een ouder pand aan de slag gaat, denken de meeste mensen aan slopen. Ergens is dat te begrijpen, want je wilt openheid en licht creëren. Maar wij wilden graag laten zien dat het ook op een andere manier kan. Zo staat onze nieuwe keuken gewoon op de plaats van de oude keuken. Veel verbouwers zouden voorstellen om de tussenmuur tussen keuken en eetkamer te slopen. Maar dat hebben we bewust niet gedaan. Onze keuken is wel groter dan de oorspronkelijke keuken én we hebben een link met de eetkamer gemaakt. Die openheid wisten we te creëren door een dikke meter ruimte achteraan

Inge Clauwers en Harm Saanen wonen met hun gezin in een pand uit 1933. Ze renoveerden met zachte hand. Zo brengen ze het fijne karakter van het huis weer tot leven. Met vloeren, deuren en bakstenen uit de tijd van toen en een machtig uitzicht over Luik.

Veerle Beirnaert, foto's Caroline Dethier

Inge is een Vlaamse, Harm is Nederlander en ze wonen in de grootste stad van Walonië. In Luik wonen: voor de meeste Vlamingen klinkt dat als een waar avontuur. "Onze eerste jaren samen woonden we in Hasselt", zegt Inge. "Ik werkte in die tijd bij een Luiks architectenkantoor, maar het was Harm die het zalige idee opperde: waarom gaan we niet in Luik wonen?"

Terrasmuur met gaatjes

“We wilden liever geen glazen borstwering aan ons terras, want dat valt niet te rijmen met privacy. Maar het moest wel een balustrade zijn die licht doorlaat. Zo kwa-

men we op het idee om zelf een ontwerp in baksteen uit te tekenen, het werd een opengewerkte borstwering met vierkante gaten. En dan gingen we een nieuwe uitda-

ging tegemoet: het juiste formaat van baksteen vinden, zodat de ‘gaatjes-motieven’ zouden kloppen. Uiteindelijk zijn we bij de steenfabrikant Desta beland.”

← toe te voegen. Niet door de tussenmuur neer te halen.”

“De achtergevel hebben we wel moeten verwijderen. Het ging om een vrij gesloten gevel met een terrasdeur en verder slechts één raampje. De dame die hier voor ons woonde, kon eigenlijk helemaal niet van het uitzicht genieten, dat vonden we zonde.”

Verborgene schatten

Er zat dus niets anders op dan de achtergevel te verplaatsen en te openen naar het landschap.

“Maar onze uitbreidingswerken waren wel in overeenstemming met de structuur van het huis”, verduidelijkt Inge. “We hebben de ruimte van het oude balkon toegevoegd aan de leefruimte en keuken. Het toegevoegde stuk hebben we tussen keuken en eetkamer helemaal opengelaten. Dat geeft nu een open door-

gang.”

“Tijdens het renovatieproces kom je vanzelf op nieuwe ideeën”, treedt Harm bij. “Zo leer je er de echt waardevolle dingen uit te pikken. Toen we hier voor het eerst kwamen, hadden we het niet zo begrepen op de binnendeuren. Het zijn mooie, vol houten deuren, met een gouden gloed. Maar in combinatie met het oude bloemetjesbehang – van de vorige bewoonster – vonden we het allemaal veel te druk. We dachten zelfs dat de deuren de ‘originele kitsch’ van het pand nog versterkten. Maar toen we de muren wit schilderden, werd het ineens duidelijk dat de deuren hier echt bij het huis horen. Nu zien we hoe kostbaar ze zijn. We hebben er nu een rustig interieur van gemaakt met wit en neutrale tinten. Dat maakt dat de gouden glans van onze deuren nu een echte troef is geworden. We zijn daar zo blij mee.”

Afgeronde kasten

“Achteraan hebben we een doorgang van keuken naar leefruimte. Daarom wilden we graag een afgeronde vorm aan het einde van de kastenrij: dat maakt de doorgang vlotter. Voor de ronde kasten heeft de schrijnwerker een mal moeten maken waarop hij de dunne houten bladen laag voor laag op elkaar kon lijmen. Dat was op-en-top vakwerk.”

Do Don't

“Het fijne aan renovatieprojecten is dat je ze kan spreiden in de tijd. Zo krijg je ook de kans om eerst te sparen en pas in een latere fase aan de dure werken te beginnen. Maar het is wel belangrijk om al van bij de start een renovatieplan op te maken, en daarbij ook prioriteiten naar voren te schuiven. Zo kan je doordacht aan de werken beginnen.”

“Veel verbouwers denken dat je meer ruimte creëert door de binnenvuren neer te halen. Maar soms is het beter om je niet fel te focussen op het slopen zelf. Het is beter om de waardevolle elementen opnieuw tot leven te wekken.”

KORT GETEST

Warm aangeraden

Toen we in het zesde leerjaar zaten, kregen we een nieuwe kamer. Ons favoriete deel was het bed, of liever, de grote schuif daaronder. In principe lag daar een matras voor een logé, maar gezien die nooit kwam, stalde mijn twaalfjarige zelve er gezelschapsspelletjes uit om tijdens de examens stiekem in zijn eentje Monopoly te spelen. Waarom we u hiermee vervelen? Wel, omdat Bonfire ook solo te spelen is en hoe triest ook, dat is vandaag een troef. Of de kinderen niet gewoon kunnen meedoen? Niet echt: daar is Bonfire net wat te complex voor. "Vanaf twaalf jaar" staat er op de doos, en zelfs dat lijkt ons een onderschatting. Nu hebben we ook goed nieuws: het regelboek is bijzonder duidelijk en neemt nieuwe spelers netjes bij de hand. En we hebben zelfs nog beter nieuws: Bonfire is leuk. Het achtergrondverhaal is geen hoogvlieger: u moet proberen een desolate wereld in ere te herstellen door de bewaaksters van grote vuren - de *bonfires* - aan uw kant te krijgen. Solo is het vooral een uitgekende puzzel, echt schitteren doet het met meer spelers. Er zijn redelijk wat manieren om uw doelen te bereiken, zodat het elke keer anders speelt. Geluk hebben helpt, maar zoals in de betere spelen kunt u de impact daarvan beperken met een goede planning en door slim in te spelen op de zetten van andere spelers.

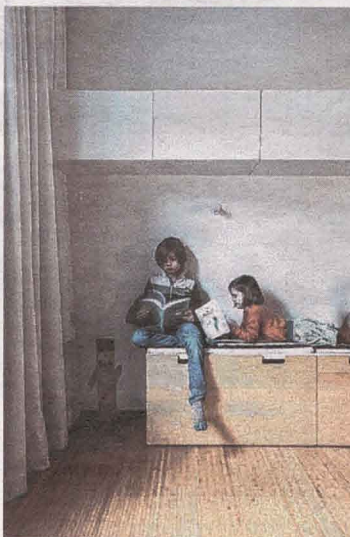
(jmar)

Bonfire, 999 Games, 1-4 spelers vanaf 12 jaar, 70-100 minuten, 50 euro

Nieuwe deur, origineel smeedwerk

"Van in het begin voelden we een coup de foudre voor de voordeur. Het was een mooie authentieke deur met zwart smeedwerk in het midden. Een stijlvolle voordeur die jammer genoeg veel tocht doorliet." "Daarom hebben we een nieuwe deur op maat laten maken, een exacte kopie van de oude. Het originele smeedwerk uit 1933 is gebleven: het werd simpelweg in de nieuwe deur gezet."

Speelhoek achter gordijn

"Ik hou van een rustig interieur en ook van de typische gordijnen uit de theaterwereld. Die zijn zo rijkelijk lang en van zacht fluweel. Zo'n gordijn zou niet zomaar in elk interieur passen, maar wel aan ons groot raam aan de voorkant. En we kunnen dat ene gordijn gewoon doortrekken van het raam tot voorbij de speelhoek. Echt wel tot voorbij de speelhoek! Eén trek aan het gordijn, en alles is opgeruimd."

Nieuwe vloer geïnspireerd op de oude

"In onze traphal ligt een prachtige terrazzovloer uit 1933. De nieuwe vloer in onze keuken en aan het uiteinde van de leefruimte is daarop geïnspireerd, met wat extra warmte. Vandaar onze keuze voor marmerbeton: daarin werd maasgrind verwerkt, dat zorgt voor okergele en bruine nuances. Marmerbeton is een mooi en onderhoudsvriendelijk materiaal. Polybeton wilden we liever niet: daar zie je alles op."